

han i denne Henseende gjøre to Reiser. Optages et Dverfjøn, er hans Nærværelse endvidere fornøden, og, naar Dverfjøn skal afhjæmles, maa han atter møde i Retten. Det er altsaa 4 Reiser, som en Landinspecteur kunde komme til at gjøre, og som Amtsrepartitionsfonden maatte befoste i Tilfælde, hvor der kun er Spørgsmaal om en Ubetydelighed. Betarbedet er i Danmark en af de betydeligste Byrder paa Almuen, og det er naturligt og let forklarligt, at den er temmeligt uvillig til at præstere det Arbejde og udrede de Udgifter, som ere fornødne; men derfor forekommer det mig netop, at man maa søge at undgaa enhver Beføstning, som ikke er aldeles nødvendig. Med Hensyn til, at Veilinspecteuren ikke med fornøden Paalidelighed skulde kunne forestaae disse Forretninger, da skal jeg tillade mig at bemærke, at det er i Amtsraadets egen Interesse at see til at faae duelige Folk til disse Poster, og Forretningerne ville nu blive saa meget lettere, da de Vedkommende efter Udskaffet eller dets Motiver kunne faae Kortene med paategnede Taxter, saa at det forekommer mig, at der da ikke kan være nogen betydelig Banskfeligheid derved, — det skulde da være ved at affstikke Veiliniere; men det synes ikke at være nogen Banskfeligheid, der har Noget at betyde. Med Hensyn til hvad den høitagede Indenrigsminister har anført om, at det er en Selyfølge, at en Landmaaler, naar han er autoriseret til at foretage Udskyningsforretninger, ogsaa kunde forestaae de her omhandlede Forretninger, da kan det dog være et Spørgsmaal, om man ikke er forpligtet til at holde sig til Ordet „Landinspecteur“ i Loven, og det er derfor vist i alt Fald rettest at tilføie: „eller en til at foretage Udskyningsforretninger autoriseret Landmaaler“. Derved var al Tvivl forekommet, og det var bedst at gjøre det strax.

Solfst: At Endringsforslaget under Nr. 8 ikke var optaget i Udvalgets Betænkning, var fordi man den Tid oprindeligt nærede den samme Tanke, som Indenrigsministeren har udtalt. Man er imidlertid senere kommen til Overbeviisning om, at det dog turde ansees, ikke blot rigtigt, men ogsaa hensigtsmæssigt, at selve Loven indeholder en udtrykkelig Bestemmelse

derom. Naar den høitagede Indenrigsminister ikke har fundet, at Endringsforslaget udtrykte sig fuldstændigt og tydeligt nok, da har man ved Affattelsen deraf netop sagt de samme Ord til Grund, som findes i Landbocommissionens Forhandlinger, og, da Ordene „de omhandlede Sager“ jo kun kunne gjælde det, som selve Lovforslaget angaaer, saa er det en Selyfølge, at de ogsaa dertil maae refereres. Forsaavidt her har været Spørgsmaal, om Landmaalere kunde afholde de fornødne Forretninger, har Udvalget troet, at en forandret Indstilling i saa Henseende ikke vilde være nødvendig, idet det er almindeligt bekendt, at Ministeriet næsten aldrig paa indgiven Begjæring nægter at autorisere Landmaalere til at foretage saadanne Forretninger. Der er af en æret Rigsdagsmand gjort opmærksom paa, at Dagsbetalingen burde være indskrænket til 8 Timer. Udvalget har heller ikke i saa Henseende anseet det for nødvendigt at gjøre nogen yderligere Indstilling, da Taxationsmændene efter Sporetreglementet af 22de Marts 1814 tilkomme Betaling for 1½ Dag, naar Forretningen varer over 8 Timer, og det Samme maa da fornuftigviis ogsaa være gjældende for Landinspectorens Vedkommende, der leder Forretningen.

Dahl: Jeg er aldeles enig i, at man i denne Lov ikke behøver at omtale Pantthaverens Ret; thi Pantthaveren vil altid kunne sikke sig, ved enten at holde sig til den Sum, der bliver udbetalt, eller ialtsald til Eiendommen, der bliver tilbage. Derimod forekommer det mig mere tvivlsomt, om det ikke er nødvendigt at give Bestemmelser med Hensyn til Brugerens Ret; thi det er mig ikke aldeles klart, at Brugeren er pligtig at være tilfreds med Renten af den Capital, der bliver at udbetale til Eieren. Det kan nok være muligt, at Udbetalingen af en Capital kan ansees for en passende Erstatning, uden at derfor Renten af den samme Capital kan ansees for en passende Erstatning for Brugeren. Men snarere forekommer det mig, at der kunde være Anledning til specielt at undersøge Eiendagerens Ret, navnligt naar Eienden er bestemt til et fast aarligt Bederlag; thi efter min Overbeviisning er Eienden ingen Hartfornsbyrde.